

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 123.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983001261024/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

hun saae saa venligt og saa mildt paa ham, som han kun havde kjendt det hos sin Moder, og endda ikke mange Gange i sit Liv.

Hun gav sig nu til at spørge ham ud om saa mange andre Ting, — om hvad Kost han fik, hvad Klæder han havde, og hvad Stand de var i, om hvordan hans Logis var, og Folkene, som han boede hos. Han gjorde jo Rede for alt muligt, saa godt han kunde, — og hun sagde stadig saadant noget som: ja, det kommer vi nok over, eller: det skal vi nok faa rettet ved. Det kom saa rask, at han ikke kunde huske hver enkelt Bemærkning, men han indsaae da, at hvis det var sandt, saa vilde der skee en stor og udmærket Forandring for ham, — det var ligesom stærke Lysstraaler, der skjød til Vejrs hver Gang, — som naar Solen staar op. Men han sad tilfide og tænkte paa — og det var netop den store Forventning, der kaldte paa disse Tanker — at det kunde vel altsammen ingen Ting hjælpe, for skulde han til rigtig at være glad, saa maatte han da ogsaa have det med Helvede og den evige Fortabelse og med Guds Retfærdighed i Orden, og saa blev alt det andet jo sletingen Ting værdt, for han kunde vel aldrig blive sikker. — — —

Han sad tilsidst og var ganske hengivet i disse Tanker, og kunde derfor ikke følge med i det, Fru Ursula sagde. — Det mærkede hun og undrede sig noget, for det var da ellers gode Løfter, hun gav ham. Hun gav sig pludselig til ivrig at spørge ham om, hvad han var bedrøvet over, eller frygtede for. — —

Og uden at kunne samle sig — saa det kom til at staa saa sært alene — sagde han: »Jeg er saa angst for Guds Straf.«

Han mærkede det ikke, men det var, som Fru Ursula blev forskrækket, — der var en egen svidende Virkelighed i hans angstfulde Ord, som voldte, at hun nogle Øjeblikke tav helt stille. Saa gav hun sig atter til at tale om hans Kost og om hans Klæder og meget andet. — —

Hun blev afbrudt ved, at der kom en ung Pige ind fra Forværelset. Hun havde Peltsværk paa og maatte være kommen lige ude fra. Hun hilste jo — men sletikke paa Martin — og Fru Ursula gav sig i Snak med hende. Men — — det var den Pige, som Martin havde seet sammen med Fru Ursula den Dag paa Torvet! Han hørte af Sam-